

De vergeten “slachtoffers”

“Hebben jullie geen slachtofferhulp ontvangen?” Deze vraag kreeg ik onlangs van een psycholoog. “Hadden wij recht op slachtofferhulp?” Voor gezinnen die te maken krijgen met de onterechte beschuldiging van mishandeling of een ander misdrijf (zoals shaken baby), is er vaak geen enkele vorm van hulp. Zij worden namelijk niet gezien als *slachtoffers*, maar als *misdadigers*. Zelfs wanneer de aantijgingen onterecht blijken te zijn geweest en de zaak geseponneerd wordt. De gevolgen van dit ernstige beschuldigingen zijn enorm en hebben een levenslange impact op gezinnen. Daarmee op diezelfde kinderen die men met een melding van kindermishandeling hoopt te beschermen.

Voor ons was er dus géén slachtofferhulp. Wel waren er de ernstige beschuldigingen, een dreigende strafrechtzaak en een uithuisplaatsing van onze kinderen. Ons jongste kindje was op dat moment nog maar 3 maanden oud. Dit alles terwijl je weet dat je niets hebt misdaan. Je staat machteloos en er wordt niet naar je geluisterd. Belangrijke feiten, zoals een dik medisch dossier van de zwangerschap (met slechte prognoses, extra echo's en onderzoeken), worden niet meegenomen in de onderzoeken. Zelfs niet in de medische onderzoeken van artsen. Alle beschuldigingen worden gebaseerd op radiografisch beeldmateriaal waarop schade zichtbaar zou zijn die men (nog) niet medisch kan verklaren. Dus niet op een bewijs waaruit blijkt dat deze schade ook toegebracht zou zijn, laat staan door ouders.

Ik kreeg de vraag of wij slachtofferhulp hebben gehad pas 6 jaar nadat deze hele nachtmerrie voor ons begon. De vraag is me nooit eerder gesteld en ik had er zelf ook niet eerder bij stilgestaan dat wij *slachtoffers* zijn en hulp hadden moeten krijgen. Nu jaren later wordt mij ook pas echt duidelijk hoe groot de (psychische) schade is die met de beschuldiging is veroorzaakt. Aan mijzelf en aan ons gezin. Wij leven nog steeds met de gevolgen. Het ongelofelijke onrecht is bovendien nooit rechtgezet. **Er was nooit een excuus of enige andere vorm van mea culpa.** Daarmee is het nooit afgesloten en nog steeds diep geworteld in ons dagelijks leven.

Natuurlijk hebben wij zelf hulp gezocht. Het insult van ons zoontje, de ziekenhuisopname (waarbij Artsen de eerste uren alleen maar toekeken!), de steeds ernstiger wordende toestand van ons zoontje en de verschrikkelijke prognose waren genoeg voor een levenslang trauma. Tel daar de onterechte beschuldiging, het strafproces en de uithuisplaatsing van onze kindjes nog bij op. Therapie en EMDR hebben mij persoonlijk er weer zodanig bovenop geholpen dat ik normaal kon functioneren. Ik pakt de draad weer op en dacht dat ik het misschien achter me zou kunnen laten....

Wij dachten bovendien dat we “geluk” hadden. Onze zaak werd geseponneerd wegens *gebrek aan bewijs* en we werden niet vervolgd. Dit hadden we te danken aan de steun en het vertrouwen van familie, vrienden, de huisarts en de stichting “Shakenbaby.nl”. Dankzij hen mochten wij onze kindjes na 4 maanden weer in onze armen sluiten en mee naar huis nemen. Een half jaar later moesten wij afscheid nemen van ons lieve zoontje. Hij heeft als gevolg van de beschuldiging en het langlopende politieonderzoek *nooit* meer thuis mogen wonen. Wij stellen ons zelf de vraag of hij nog zou leven als artsen meteen gehandeld hadden in plaats van afgewacht omdat er mogelijk sprake was van mishandeling.

De ernst van de beschuldigingen maken bovendien dat de zaak (ondanks seponering), pas na 20 jaar (!!) verjaard! Dit betekent dat de angst blijft om alsnog vervolgd te worden en nog altijd als een zwaard van Damocles boven ons hoofd hangt. De impact op ons gezin is nog altijd enorm!

Ik zal aan de hand van een aantal voorbeelden proberen te verduidelijken hoe de beschuldiging jaren later nog steeds impact heeft.

Allereerst betekent de beschuldiging concreet dat wij een aantekening hebben op ons strafblad. Deze blijft 20 jaar staan, gezien de ernst van de beschuldigingen. Dit ondanks dat de zaak geseponeerd is. In mijn geval heeft het grote gevolgen gehad voor mijn carrière. Ik ben hoog opgeleid (WO) en had een goede baan. Allereerst verloor ik mijn baan als gevolg van de psychische klachten die ik kreeg van de traumatische gebeurtenissen (PTSS). Later ben ik als ZZP'er aan de slag gegaan. Dit bleek echter lastig, aangezien het aanvragen van een VOG niet meer vanzelfsprekend is met een strafblad en daardoor langer duurt dan normaal. Aangezien ik voornamelijk voor de overheid werk, belemmerde dit mijn mogelijkheden als zelfstandige. Een oriëntatie op een zij-instroom in het basisonderwijs bleek om diezelfde reden onmogelijk. Ik kreeg geen VOG voor een beroep waarin gewerkt wordt met kinderen.

Wellicht nog groter is de impact van de stempel op ons gezin bij artsen en hulpverleners. Een bezoek aan een arts of ziekenhuis zal nooit meer hetzelfde zijn. Ook onze kinderen maken wel eens ongelukjes. Als deze thuis gebeuren en we moeten langs een dokter, leidt dit tot angstige momenten. Je hebt op zo'n moment niet alleen de zorgen over de gezondheid van je kind, maar ook de angst dat er opnieuw melding wordt gedaan. Eerder was de beschuldiging immers ook ongegrond, dus waarom zou dit niet opnieuw kunnen gebeuren? Verder ondervinden wij problemen met het afsluiten van (eenvoudige) verzekeringen en andere financiële producten. Bij het afsluiten van een verzekering krijg je de vraag of je in de afgelopen 8 jaar in aanraking bent geweest met politie en justitie. Vervolgens toetst een commissie of je wel voldoende betrouwbare bent om een relatie mee aan te gaan. Dit is iedere keer erg pijnlijk en verdrietig. Elke keer worden we gevraagd om de sepot brief als bewijs aan te leveren om aan te tonen dat er geen strafrechtelijke vervolging heeft plaatsgevonden.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van hoe de onterechte beschuldiging ons nog jaren nadien in zijn greep heeft. Ik doe met deze voorbeelden absoluut nog geen recht aan de psychische gevolgen van een onterechte beschuldiging. Nu 6 jaar later zie ik pas echt in hoe groot de schade is die wij als gezin hebben geleden als gevolg van de beschuldigingen.

Met deze brief wil ik aandacht vragen voor de gevolgen die een onterecht beschuldiging van mishandeling heeft op een gezin en daarmee op de betrokken kinderen. Deze gevolgen zijn *levenslang*! De veiligheid van een kind moet natuurlijk altijd voorop staan! Alleen wanneer er melding wordt gedaan van mishandeling, zoals "shaken baby", zouden daarin de verstreckende gevolgen voor het gezin, en daarmee voor diezelfde kinderen die men probeert te beschermen, ook meegenomen moeten worden. Een melding zou bovendien gebaseerd moeten zijn op onomstreden bewijs dat er sprake is van *toegebracht letsel*. Het ontbreken van een medische verklaring voor het letsel is daarvoor onvoldoende bewijs. Tevens zou er bewijs moeten liggen waaruit betrokkenheid blijkt van ouders bij de

vermoedelijke mishandeling. Enkel de aanwezigheid van ouders bij een pasgeboren baby kan daarbij onmogelijk gebruikt wordt als bewijslast. Het is toch evident dat een of beiden ouders aanwezig zijn bij hun pasgeboren kindje!

Tenslotte lijken alle betrokken partijen (politie, justitie, jeugdinstanties en artsen) te vergeten dat zij hiermee **slachtoffers** maken en ernstige schade veroorzaken. Zelfs artsen die een eed afleggen waarin zij verklaren de patiënt geen schade toe te zullen brengen en te zullen *luisteren*. Deze gezinnen en hun kinderen, worden slachtoffers van hun handelen. Gek genoeg worden zij zelfs als de zaak wordt geseponneerd niet als slachtoffers gezien. Zij zijn de **vergeten slachtoffers**.

Getekend,

Een vergeten slachtoffer